

РЕШЕНИЕ

№ 1102

гр. София, 22.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 03.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **10897** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268, ал.1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителите А. А. и Р. В., чрез представител по пълномощие адв. В. С. от АК-П., срещу Решение № 15/14.10.2020 г. на директора на ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители“ /ГДО/.

С оспореното решение е оставена без уважение, като неоснователна жалбата на дружеството с вх.№ 26-Е-11345/30.09.2020 г. срещу отказа за издаване на разпореждане за временно разрешение за неотложни плащания на основание чл.229, ал.1 ДОПК с изх.№ С200029-159-0000192/23.09.2020 г., издаден от публичен изпълнител при ТД на НП ГДО.

В жалбата се сочи, че двете решения на Държавната комисия по хазарта /ДКХ/ за отнемане на лиценза на дружеството за срок от три месеца са отменени от съда и в ход е съдебна процедура по обжалване на решенията на ДКХ за окончателно отнемане на лиценза за организиране на хазартни игри. Неоснователен е доводът на решаващия орган, че неотложните плащания не може да води до намаляване на обезпеченията по публичното вземане. Произволни са твърденията в оспореното решение, че дружеството разполага с парични средства. Тезата на директора на ТД на НАП-ГДО, че наличието в дружеството на управител с юридическо образование прави излишно ангажирането на адвокатска защита е дълбоко неправилна и безсмисля института на адвокатурата. Тъй като дружеството няма право на безплатна правна помощ

единствения начин да се защити срещу АУПВД № 5/14.02.2020 г. е като ангажира квалифицирана правна помощ, каквато е адвокатската защита. В с.з. жалбата се подвържда от адвокатите С. и Б., които предявяват претенции за присъждане на внесената от дружеството държавна такса съгласно представения списък .

Ответникът ТД на НАП – ГДО чрез процесуалния си представител юрк. Х. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С Акт за установяване на публични държавни вземания / АУПДВ/ № 5 от 14.02.2020 г., издаден от председателя на ДКХ на [фирма] са установени публични задължения в размер на 330 469 134,71 лв. С писмо изх.№ 225/19.02.2020 г. е поискано от ТД на НАП ГДО да предприеме действия по обезпечаване на принудителното събиране на публичните вземания. Във връзка с това в ТД на НАП-ГДО е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2020 срещу [фирма] за предварително изпълнение на публични вземания, установени с АУПВД № 5/14.02.2020 г. в размер на 261 164 891,87 лв. главница и 69 304 242,84 лв. лихви. С ПНОМ № С200029—022-0010112/21.02.2020 г. е наложен заповед върху всички налични и постъпващи банкови сметки, депозити, вложени вещи в трезори, вкл. съдържанието на касетите, както и сумите, предоставени за доверително управление. С Решение № 47/25.03.2020 г. и № 48/25.03.2020 г. ДКХ спрямо жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на лиценза“ за срок от три месеца. И двете решения на ДКХ са отменени от АССГ, като постановените от съда актове не са влезли в законна сила. С Решение № 82/14.07.2020 г. и решение № 82/14.07.2020 г. ДКХ отнема окончателно лиценза на дружеството за хазартни игри за залагания върху спортни резултати и надбягвания с коне и кучета, организирани онлайн. На 09.09.2020 г. дружеството подава искане за издаване на разрешение за неотложни плащания вх.№ С200029-000-0409055, към което е приложена справка за дължими плащания към 20.09.2020 г. в размер на 410 095,97 лв. адвокатски хонорар по договор за правна защита и съдействие и анекс към него от 06.08.2020 г. На 23.09.2020 г. публичният изпълнител постановява Отказ за издаване на разрешение за неотложни плащания изх. № С200029-159-0000192. В мотивите на отказа е залегнало, че сумата за адвокатски хонорар не представлява плащане във връзка с основната дейност на дружеството, както и на адвокатското дружество е изплатен аванс от 20 000 лв., което показва че дружеството разполага със средства. Прието е също така, че от 14.03.2020 г. дружеството не осъществява дейност. Отказът е обжалван пред директора на ТД на НАП ГДО с жалба вх.№ 26-Е-11345/30.09.2020 г. С Решение № 15 от 14.10.2020 г. жалбата е оставена без уважение. В мотивите на решението е прието, че от 14.03.2020 г. дружеството не формира приходи от стопанска дейност. Изтъква се, че размерът на публичното задължение е 346 271 217,64 лв., докато наличността по заповираните банкови сметки е само 11 582 047,90 лв. Сочи се, че нормата на чл.229, ал.1 ДОПК има за цел да гарантира възможността задълженото лице да продължи да осъществява стопанска дейност. Издаването на разрешение за неотложни плащания не следва да води до намаляването на обезпечението на публичните вземания или

формирането на нови задължения. Едно такова разрешение на практика води до отмяна на наложената обезпечителна мярка. Частичното плащане на адвокатския хонорар сочи, че жалбоподателят разполага с парични средства. Релевира се довод, че след като управителят на дружеството А. от 03.08.2004 г. до 10.02.2020 г. е заемал длъжностите юрисконсулт и главен юрисконсулт, то правната защита може да бъде осъществявана по реда на 32, т.3 ГПК като А. може да защитава интересите на [фирма] пред съда. Освен това независимата и обективна воля на всяка съдебна инстанция е изначало гарантирана и съдът е единствен компетентен орган да реши законосъобразността на акта на ДКХ. Тъй като дейността на жалбоподателя е прекратена тези тежки стопански последици вече са настъпили, поради което прилагането на регламентирания в чл.229 ДОПК ред е необосновано.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства, заверено копие на образуваното изпълнително дело срещу жалбоподателя, доказателства, че лицето, издало Решението заема длъжността Директор ТД на НАП „ГДО“.

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Обжалваното Решение № 15/14.10.2020 г. е акт, подлежащ на съдебен контрол, и при преценката законосъобразността му съдът следва да провери дали актът е издаден от компетентен орган и в предписаните от закона форма и съдържание, както и спазени ли са процесуално- правните и материално- правните разпоредби. Съдът намира, че решението е издадено в писмена форма с означение на фактическото и правното основание за издаването му. Обжалваното решение е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 267 от ДОПК - директора на ТД на НАП „ГДО“. В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, обуславящи отмяната на административния акт.

По приложението на материалния закон:

За да остави жалбата без уважение решаващият орган е приел, че не са налице предпоставките на чл. 229, ал.3 ДОПК.

Този извод е правилен като краен резултат.

Съгласно разпоредбата на чл. 229, ал.1 от ДОПК публичният изпълнител с разпореждане до банката може да разреши определена част от постъпилите или постъпващите по сметката на длъжника суми да се оставят на негово временно разпореждане за неотложни плащания във връзка с дейността му. Целта на уредбата е да се предостави възможност на длъжника да се разпорежи с част от запорираните средства, за да продължи своята дейност и да реализира приходи, с които да погасява задълженията си, включително към фиска. При разглеждания способ за погасяване на задълженията следва да се осъществи контрол спрямо паричните потоци на длъжника, така че той да продължи дейността си, но едновременно с това се мотивира доброволно да изпълнява задълженията си. Преценката от органа по ал. 1 се извършва въз основа на писмена молба от длъжника с приложения към нея доказателства /ал. 2/. Съгласно чл. 229, ал.3 ДОПК разрешението по ал. 1 се дава при условие че: 1. сумите са дължими по договори, свързани с основната дейност на длъжника; 2. забавянето или неплащането на тези суми може да доведе до тежки стопански последици за длъжника- прекратяване или спиране за продължително време на основната му дейност, разваляне на търговски договори или изпадане в забава по търговски договори, неизпълнение на задължения по трудови договори и други подобни; 3. сумите са за публични вземания. Установяването на наличието на предпоставките по

чл. 229, ал. 3, т. 1-3 ДОПК е в тежест на длъжника.

Искането за разрешение за извършване на неотложно плащане, предмет на настоящото производство, е свързано единствено със заплащането на адвокатски хонорар. Жалбоподателят е сключил договор за правна помощ от 20.02.2020 г., с Адвокатско дружество „С., Б. и партньори“ за извършване на процесуални действия във връзка с обжалване на акт за установяване на публично държавно вземане № 5/14.02.2020 г. на Държавната комисия по хазарта. Уговорено е възнаграждение в размер на 358 412,67 лв. или 430 095,20 лв. с ДДС, изчислено съобразно Наредба № 1/09.07.2014 г. на Висшия адвокатски съвет за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Представено е и пълномощно в тяхна полза. Образувано е адм.д. № 2519/2020 г. на АССГ, 23 с-в, обявено за решаване на 01.02.2021 г. От доказателствата по делото се установява, че с писмо от 23.04.2020 г. адвокатското дружество „С., Б. и партньори“ е уведомило [фирма], че се отказват от поетата защита. Следователно договорът за правна защита и съдействие, на който се основава искането за разрешение за неотложно плащане, всъщност е прекратен.

По делото е безспорно установено, че дружеството не извършва стопанска дейност и няма приходи. В тази връзка неоснователни са доводите на жалбоподателя, че неплащането на адвокатския хонорар може да доведе до тежки стопански последици, прекратяване или спиране на дейността. Такива тежки стопански последици на практика вече са настъпили и основната стопанска дейност на [фирма] е прекратена още преди да изпадне в забава по договора за процесуално представителство. Следователно заплащането на адвокатския хонорар не би могло да осъществи основната цел на закона – предотвратяване прекратяването или спирането за продължително време на основната дейност на длъжника.

Заплащането на адвокатски хонорар по договор за правна защита и съдействие не може да се приравни към категорията на трудовите договори, следователно не се касае и до неизпълнение по трудови или подобни договори, каквото е изискването на закона, за да се разреши извършването на неотложно плащане.

Неоснователни са доводите на решаващия орган за наличието на парични средства в дружеството поради извършено частично плащане на адвокатския хонорар. Това частично плащане е осъществено от трето лице, видно от представените доказателства. Твърдението за наличие на свободни парични средства у жалбоподателя е предположение, което не е подкрепено с никакви доказателства.

Съдът не споделя изложената в мотивите на оспореното решение теза за липсата на необходимост от адвокатска защита поради обстоятелството, че един от управителите на дружеството е с юридическо образование. Преценката на търговското дружество дали да наеме адвокат или да използва назначените юрисконсулти или служители във фирмата с юридическо образование, не подлежи нито на административен, нито на съдебен контрол. Тази преценка е проявление на неговата търговска самостоятелност относно начина на осъществяване на цялостната дейност на дружеството, в която се включват и защита на интересите на последното по висящи имуществени спорове. Дори да бъде доказано наличие на достатъчен брой юрисконсулти, този факт не обуславя извод за недопустимост на ангажиране на адвокатска защита.

С оглед изложеното съдът намира, че не е доказано наличието на предпоставките за приложението на разпоредбата на чл. 229 ДОПК, поради което жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК съдът дължи произнасяне по

претенциите на страните за присъждане на разноски. Ответникът не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено лишава страната от правото да иска изменение на решението в частта на разноските.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 161, ал. 1, изр. 1 ДОПК на жалбоподателя не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 161 ал. 1 изр. 3 ДОПК в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 500,00 лева, определен по реда на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма],[ЕИК], срещу Решение № 15 от 14.10.2020 г. на директора на ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители“.

ОСЪЖДА [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 /петстотин/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: